Коли Петрусь береться до меду, то мама завжди застерігає:

— Потрошку їж! Бо мед на пупі виступить!

Правда, скільки Петрусь не ласував ним, скільки не заглядав собі на пупа, а медом там і не пахло.

То мама тільки лякає. Але лякає, мабуть, недарма, бо коли меду з'їсти багато, то справді може завадити. Чого воно так? Як тільки щось дуже хороше, то вже й потрошку. І цукерки їж потрошку, щоб зуби не кришилися, і бігай помаленьку, бо лоба наб'єш, і в річку далеко не заходь, бо втопишся, і те й се... А може, Петрусеві усього побагато треба! Може, він не хоче потрошку.

Отаку собі думу думав Петрусь, сидячи в садку під розквітлою черемхою. Білі кетяги цвіту схилялися до Петрусевого обличчя, аж дух забивали п'янкими пахощами. Ніщо йому так гарно не пахло, як черемшина. Дихай нею, скільки душа бажає. Краса! Ще й бджоли гудуть у тому білому шумовинні, наче колискову тобі співають.

Замріявся Петрусь та й незчувся, як і заснув. Хтозна, скільки б він отак спав, аби не тато. Підійшов до Петруся, поторсав за плече: "Вставай, вечір уже". Насилу добудився.

Петрусь прокинувся, дивиться на тата, а перед очима жовті кола пливуть.

— А що,— сміється тато,— вчадів? Хіба не знав, що від черемхового цвіту в голові паморочиться?

— Не знав.

Петрусь встав, а земля аж пливе під ногами. Насилу в хату, зайшов, так гойдалося все в очах.

— Що з ним? — занепокоїлася мама.

— Та черемхою надихався.

— Пахне ж як хороше,— виправдовувався Петрусь.

— Хорошого потрошку,— знов нагадала мама.